

למנהל
למנהל

✓

ירושלים, יום ג' 20 במרס 1956

000 0 4198

אל ראש הממשלה
מאת שר החוץ.

הודעתך בישיבה האחרונה של הממשלה, אשר ראיח לחזור עליה בכתב, כי מכאן ואילך לא תיזקק להתייעצויות אתי ולא תענה על שאלותי בעניני שביתת הנשק והמו"מ עם נציגי או"ם אלא במסגרת הדיונים בישיבות הממשלה, יוצרת מצב שאין בשום פנים לעמוד בו.

הרי לפניך דוגמה אחת מענין העומד על הפרק בעצם היום הזה:

במוצאי שבת ניסחתי סוף-סוף את תשובתי המפורטת והמנומקת על מכתבו האישי אלי של המזכיר הכללי של או"ם בענין ניצנה. בימים א' וב' עברו חברים במשרד החוץ על הטיוטה והעירו את הערותיהם. הטיוטה מוכנה עכשו בנוסח סופי. במצב כתיקונו הייתי שולח אותה בשלב זה אליך, להערות ולאישור. נוכח העמדה שנקטת לא אוכל לעשות זאת. אמנם הודעתי בממשלה כי אוסיף לפנות אליך בכתב, אך ממכתבך נוכחתי כי לא יהיה לזה כל שחר. אני עומד, אפוא, בפני הברירה - או לשלוח את המכתב להמרשילד על דעת עצמי, או להמציא טיוטתו לכל חברי הממשלה ולהציע דיון בה בישיבה הקרובה. כיון שאין להעלות על הדעת נוהג אבסורדי זה, כי ששה-עשר שרים יהיו דנים על טיוטה של מכתב לא כל כך קצר, ולעומת זה אין הדבר סובל דחוי, הריני נאלץ במקרה זה ללכת בדרך הראשונה. אך כשיטה של קבע איני מוכן בשום פנים להתפשר עם מצב זה.

אינני סבור כי ראש הממשלה רשאי למנוע מאחד השרים את עצתו או את אישורו בענינים דחופים המחייבים זאת לדעת השר, אלא אם כן חושב ראש הממשלה כי לגופו של ענין מוטב להביאו לפני הממשלה כלה. גם אינני מוכן להסכים כי מותר לשר הבטחון, או לאיזה שר אחר, לסרב לבוא בדברים עם אחד מחבריו בענינים המחייבים מגע הדוק ביניהם.

צר לי לקבוע כי פירוש עמדתך בעיני הוא אי-שיתוף-פעולה בין ראש הממשלה ושר הבטחון לבין שר החוץ. כדבר הזה לא ייתכן בשום ממשלה דימו-קרטיח תקינה.

אני מניח כי בעצמך תבין את המסקנה המחייבת לדידי מהמצב שנוצר.

2486/11

למשך